

Oponentní posudek bakalářské práce

Název práce: **Úloha kněze ve svátosti smíření**

Autorka: **Mgr. Jana Maryšková**

Vedoucí práce: doc. Dr. Jiří Kašný, Th.D.

Oponent: Ing. Zdeněk Demel, Th.D.

Formální stránka:

Předložená práce čítá 41 stran textu, 2 strany seznamu literatury (8 pramenů, 19 monografií a 4 elektronické zdroje) a 1 stranu seznamu použitých zkratek. V práci je 87 odkazů na literaturu psaných formou poznámek pod čarou. Některé odkazy, např. pozn. č. 4 a 5, jsou však provedeny nešikovně: budí totiž dojem, že autorka cituje bibli z monografií autorů, na které odkazuje. Někde autorka nerozlišila použitím různých uvozovek citací v citaci (např. pozn. č. 4). Dále lze autorce vytknout též to, že používá starší vydání sbírky věroučných výroků církve: DENZINGER, H. SCHÖNMETZER, A. *Enchiridion symbolorum, definitionum et declarationum de rebus fidei et morum* z r. 1965, zatímco je v knihovně TF JU k dispozici novější latinsko-německé vydání z roku 1991: DENZINGER, H., HÜNERMANN, P. *Kompendium der Glaubensbekenntnisse und kirchlichen Lehrentscheidungen*.

Grafická úprava a struktura práce je dobrá, chyb v interpunkci je velmi málo.

Jazyková stránka:

Práce vykazuje dobrou gramatickou úroveň a je psána čtivě.

Obsahová stránka:

Autorka rozčlenila své pojednání do čtyř v kapitol. V první se stručně zabývá dějinami svátostného i nesvátostného církevního pokání a smíření, přičemž nejprve zmiňuje relevantní biblické odkazy. Dlužno říci, že při odkazu na Ježíše na str. 9 autorka mluví jen o Ježíšových podobenstvích a nezmiňuje Ježíšovy výzvy k obrácení a pokání na začátku Markova (1,15) a Matoušova (4,17) evangelia. Jinak autorka správně zmiňuje poměrně pestré formy pokání a smíření, které se v dějinách církve vyskytly. Je zde však třeba upozornit na to, že 4. lateránský koncil stanovil povinnost jednou do roka vyznat *všechny* hříchy, nejen těžké, jak autorka nesprávně uvádí na str. 13 (a znovu v závěru na str. 40), přičemž zde ale v odkazu č. 25 cituje výnos DS 812 správně!

V dalších kapitolách se autorka již věnuje roli kněze ve svátosti smíření. V druhé kapitole se dívá na kněze jako na služebníka církve, což zahrnuje eklesiologický a kanonický aspekt. Třetí kapitola se zabývá knězem jako prostředníkem mezi Bohem a kajícím. Tato role má i své antropologické hledisko a kněz zde není ve vztahu jen k penitentovi, ale též vůči Bohu, a toho by si měl být vědom. Autorka neopomenula pojednat ani o třech rolích, které jsou knězi tradičně přisuzovány ve svátosti smíření a sice, že kněz zde vystupuje jako soudce, lékař a učitel. Ač vcelku s tímto pojednáním souhlasím, nechápu, proč autorka při pojednání role kněze jako lékaře odkazuje na str. 31 na francouzskou verzi spisu Didaché, aby doložila roli kněze jako lékaře ve svátosti smíření. Zde použité slovo *docteur* znamená v první řadě učenc, mudrc, učitel a nikoli lékař (pro to má francouzština slovo *médecin*). V závěru kapitoly pak ještě autorka pojednává o zpovědním tajemství, na jehož zachovávání církev stále trvá, přičemž má pro to dostatek rozumných důvodů.

Nakonec se autorka ve čtvrté kapitole zabývá otázkou, nakolik je, nebo má být, kněz ve svátosti smíření psychoterapeutem. Autorka zde správně poukazuje na některé shodné rysy role kněze a psychoterapeuta, na potřebu kněze mít přiměřené psychologické znalosti, ale

zdůrazňuje, že se nesmí zapomínat na to, čím se svátost smíření liší od psychoterapie, a to právě svým sacramentálním rozměrem.

Shrnutí:

Předložená bakalářská práce představuje velmi zdařilé stručné pojednání o rolích kněze ve svátosti smíření.

Závěr:

I přes uvedené nedostatky považuji práci za velmi dobrou a doporučuji ji k obhajobě.

V Českých Budějovicích dne 24. května 2008.

František Dlouhý